

**FAMILIA VINCENTIANĂ
DIECEZA DE IĂȘI
2016**

Dragi membri ai Familiei Vinčențiene,

În calitate de discipoli ai lui Dumnezeu - Iubire, aveți grijă ca iubirea-caritatea voastră față de cei săraci să nu fie numai filantropie, deși nu trebuie neglijat nici acest aspect; tindeți spre caritatea teologală, adică iubirea care descoperă iubirea lui Dumnezeu, capabilă să dea fericire și pace inimii omului. Nu este suficient atunci nici gestul de a împărți propria bogăție, dar este necesar ca gestul exterior să fie expresia și semnul unei inimi care iubește. Hainele nu încălzesc, mâncarea nu potolește foamea, cuvintele nu consolează, dacă nu sunt semne de iubire.

Jubileul Milostivirii Divine ne angajează și ne solicită în trăirea milostivirii față de frații noștri aflați în nevoie și suferință.

Să luăm aminte la cuvântul Papei din *Misericordiae vultus*: “În acest An Sfânt putem să facem experiența deschiderii inimii față de cei care trăiesc în cele mai disparate periferii existențiale, pe care deseori lumea modernă le creează în mod dramatic. Câte situații precare și suferință sunt prezente în lumea de astăzi! Câte răni sunt imprimate în trupurile multora care nu mai au glas pentru că strigătul lor s-a stins și slăbit din cauza indifferenței popoarelor bogate. În acest Jubileu și mai mult Biserica va fi chemată să îngrijească aceste răni și să le aline cu untdelemnul mângâierii, să le panseze cu milostivire și să le îngrijească cu solidaritatea și atenția cuvenită. Să nu cădem în indifferența care umilește, în obișnuința care anesteziază sufletul și împiedică să descoperim noutatea, în cinismul care distruge. Să ne deschidem ochii pentru a privi mizeriile lumii, rănilile atâtor frați și surori lipsiți de demnitate și să ne simțim provocați în a asculta strigătul lor după ajutor” (n.15).

Așadar, Jubileul ne angajează la milostivirea față de frații noștri aflați în suferință, dificultate sau sărăcie.

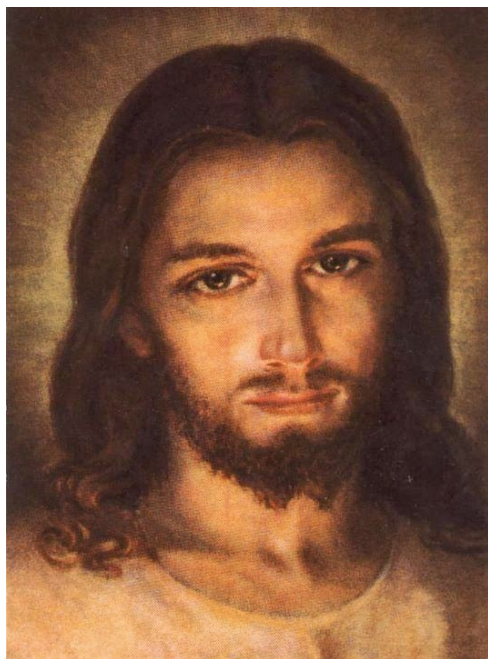
Îmi exprim speranța că în acest An Sfânt nu vor lipsi ocaziile în care operele de milostivire să devină o angajare zilnică pentru fiecare membru al Familiei Vinčențiene. Un stimulent vine și din partea Fondatorului acestei mișcări, Sfântul Vinčențiu de Paul, care a propus carisma de slujire și de evanghelizare a săracilor.

Să nu lipsească în inițiativele Familiei Vinčențiene *«fantezia carității»*, care să determine mai intens pe membrii ei, inspirați de iubirea milostivă a lui Dumnezeu, să se angajeze în orice sferă a nevoilor și a suferinței umane.

Împreună cu Preasfințitul nostru Episcop Petru, Vă felicităm pentru toate inițiativele frumoase pe care le susțineți în Dieceza de Iași și Vă încurajăm să continuați să fiți martori credibili ai Evangheliei pe care o predicați prin promovarea și trăirea carității.

Jubileul Anului Milostivirii să fie o încurajare de a vă înscrie în vastul șantier al lumii, la care ne cheamă Papa Francisc: "Biserica simte în manieră puternică urgența de a vesti milostivirea lui Dumnezeu. Viața sa este autentică și credibilă atunci când face din milostivire vestirea sa convinsă" (MV 25).

Episcop auxiliar Aurel Percă

Sfântul Vinčențiu – un om al colaborării

În acest an al colaborării în familia Vinčențiană, este bine să ne întrebăm cum a avut puterea acest om, pe care istoria ni-l arată voios, cu capul aplecat deasupra unui copil pe care l-a găsit și pe care îl îmbrățișează tandru, ca până la sfârșitul vieții sale (a murit la 80 de ani): să administreze o mănăstire ca "Sfântul Lazăr", care avea 315 hectare de fermă, câmp,..., să fondeze, să administreze și să dezvolte, până dincolo de frontierele Franței din secolul 17, Congregația Misiunii și cea a Fiicelor Carității, să continue să instituie și să anime Confreria Carității, cu care a însămânțat satele franceze, să gireze consulatul Franței în Tunis, pentru a elibera sclavii creștini din mâna maurilor, să fondeze opera Copiilor Găsiți, să participe la contra-reforma bisericii, implicându-se în numirea episcopilor Franței când făcea parte din Consiliul Conștiinței instituit de Regentă, să întrețină flacăra credinței Doamnelor Carității astfel încât ele să continue ajutorul financiar și moral pentru cei săraci..., fără să mai numărăm cele 35 000 de scrisori scrise sau dictate celor doi frați secretari, serviciul de trăsuri (echivalentul transportului în comun de astăzi)..., primirea și ajutorul acordat celor mutilați de război...etc.

Este o operă care depășește puterea unui singur om. A trebuit ca sfântul Vinčențiu să caute și să găsească consilieri și colaboratori. Cu atât mai mult cu cât geniul lui nu stătea în invenții și nici teoretician nu era. Deși, ca un bun țăran prudent și avizat, cu picioarele bine înfipite în pământ, dublat de un gascon cochet, el avea tendința de a lua singur decizii : «Era atent la toate lucrurile, scria Abelly, primul sau biograf, chiar și la cele mai mici, asupra cărora își dădea părerea ». El a început deci să aplice principiul următor: fiecare depinde de ceilalți și nu poate fi ceea ce este decât în și prin relațiile cu ei.

Primul consilier și colaborator al Sfântului Vinčențiu de Paul a fost, evident, Sfântul Duh. El nu începea nici un proiect fără să se asigure că acesta vine de la Dumnezeu și nu de la el însuși și fără să îl mediteze și să se roage pentru el. Din acel moment, își fixa un mijloc pentru a-l realiza. Acest obiectiv principal a fost pentru el lupta

încrâncenată contra mizeriei spirituale și materiale a poporului francez, printr-o evanghelizare care se adresa omului în toate dimensiunile sale: spirituală, materială, socială, familială, psihologică.

Apoi s-a înzestrat cu grup spiritual (Consiliu Director), recunoscut pentru conștiința sa, competența sa profesională și devoțiunea sa în serviciul bisericii. Acest grup era format din părintele său spiritual, teologul, părintele Duval și apoi, fie din congregația sa sau nu, alți teologi, oameni politici, parlamentari, juriști, episcopi și mari funcționari ai Regelui Franței..., ar fi destul de mult să-i numim pe toți.

În a treia etapă, a recrutat bărbați și femei – el a fost pionier în promovarea femeii, căreia i-a dat un rol social vizibil – oameni de bunăvoință și cu o evlavie dovedită, din toate clasele sociale și din toate mediile, cu care, prin conferințe sau contacte personale, împărțea pasiunea sa pentru evanghelizarea săracilor. Trebuie semnalat că avea darul de a câștiga încrederea celorlalți și era, în principal, umilința sa cea care atragea inimile și voințele oamenilor.

Odată ce opera era pusă în mișcare, el muncea în parteneriat cu responsabili pe care îi numea pentru competența și credința lor, păstrând în același timp pentru el rolul de șef. El avea grijă să delimiteze și să definească exact, cât mai atent posibil, chiar intrând în detalii, rolul, drepturile, îndatoririle și responsabilitățile fiecăruia. Să recitim pentru aceasta diferitele « Regulamente » pe care le-a scris Confreriei Carității, Fiicelor Carității, fie ele cele care găzduiau, instruiau sau doar vizitau bolnavii la domiciliu.

Astfel, ce ar fi devenit, de exemplu, Compania Fiicelor Carității, Opera Copiilor Găsiți, Confreriile Carității ..., fără ingeniozitatea, conștiința și devotamentul lui Louise de Marillac? Ce ar fi devenit Congregația Misiunii fără fondatoarea sa, Doamna de Gondi, Doamnele Carității, fără doamna Goussault, Preoții René Alméras, Antoine Portail și Jean Dehorgny, din Congregația Misiunii? Ar trebui crezut că, în acest parteneriat, ca în orice altă sfântă colaborare care vizează realizarea proiectului său, respectul reciproc, înțelegerea, încrederea reciprocă și flexibilitatea mijloacelor erau cuvintele cheie.

Sfântul Vinčențiu veghea ca, într-un spirit creștin, reanimat fără încetare prin rugăciunea fără de care nimic nu ținea, fiecare partener să se simtă conectat direct la ceea ce realiza grupul, fiindcă se simțea responsabil nu numai de rolul său dar și de tot ceea ce făceau ceilalți și era astfel pregătit să îi ajute. El recomanda Fiicelor Carității să nu se închidă fiecare în munca sa, dar să se într-ajute : «Să nu se întâmple nimic, le zise el, să nu se facă nimic și să nu se zică nimic fără ca să o știți și una și cealaltă. Trebuie să aveți această reciprocitate.»

Știi că nu este simplu să colaborăm cu oameni pe care nu-i cunoaștem. Este timpul ca, pe parcursul acestui an al colaborării, să începem mai întâi să stăm împreună, noi, membri ai numeroasei Familii Vinčențiene, care avem aceeași carismă, aceeași inspirație, însă organizații diferite și să găsim timp să ne cunoaștem și să ne acceptăm diferențele care formează bogăția noastră. Apoi, într-un act de credință în Domnul care ne reunește, să ne acordăm încredere reciprocă. În final, să punem pe picioare un proiect în serviciul celor săraci pe care să-l realizăm împreună, dezinteresat și în egalitate, fără a căuta dominarea unei Ramuri asupra celorlalte. Antoine de Saint-Exupéry spune «Dacă vreți să uniți oamenii unii cu alții, dați-le să construiască un turn.»

Frédéric Ozanam, la școala Sfântului Vinčențiu de Paul, reprezentată prin sora Rosalie Rendu, a înțeles foarte bine profitul enorm și eficacitatea pe care lucrul în comun al persoanelor care slujesc în Caritatea lui Cristos pot să le ofere săracilor în diversitatea sărăciei lor. Colaborarea este o relație în care se împarte, constituită din responsabilități și din munca în comun, cu scopul de a atinge obiectivul unic definit de fondator: slujirea și imitarea lui Isus Cristos în și prin evanghelizarea săracilor, în întregimea ființei lor.

Ziad Haddad, C.M.

Vizitator al Lazariștilor în Orient

Capelan Național al Conferinței ”Sfântul Vinčențiu de Paul”

Familia Vinčențiană – o forță care vine din trecut

Familia Vinčențiană a fost fondată de sfântul Vinčențiu de Paul, care a descoperit carisma de slujire și evanghelizare a săracilor și a împărțit descoperirea sa cu alții. Carisma acestui gigant al carității este iubirea concretă care înfruntă problemele și le rezolvă, nu din spirit filantropic, ci pentru că îl vede în cel care suferă pe însuși Isus care spune: „Îmi era foame și mi-ați dat să mănânc; îmi era sete și mi-ați dat să beau...” (Mt 25,31)

Pentru ca să realizeze opera sa de caritate, sfântul Vinčențiu a lucrat în colaborare cu foarte multe persoane.

Primele ramuri ale Familiei Vinčențiene, fondate de Sfântul Vinčențiu de Paul, sunt:

Confreria de Caritate (1617);

Congregația Misiunii (1625);

Compania Fiicele Carității (1633).

În Dieceza de Iași, Familia Vinčențiană este formată din:

Surorile de caritate ale sfintelor Bartolomea Capitano și Vincenza Gerosa (*Maria Bambina*) (21.11.1832);

Conferința „Sfântul Vinčențiu de Paul” (1833);

Surorile de caritate ale sfântului Vinčențiu de Paul (1835);

Surorile sărace „Don Morinello” (1924).

Astăzi sunt peste 250 de asociații, cu mai mult de două milioane de oameni care trăiesc această carismă. Plecând de la acest fapt și din dorința de a ne cunoaște între noi, superiorul general al Familiei Vinčențiene, pr. G. Gregory Gay, CM, a declarat *Anul Colaborării*. Acesta a început pe 24 mai 2015, în ziua de Rusalii, și se va încheia în ziua aceleași sărbători, adică pe 15 mai 2016.

La ce trebuie să ne angajăm noi, membrii Familiei Vinčențiene, în acest *An al Colaborării*, pe lângă misiunile de caritate pe care le înfăptuim?

Pe parcursul acestui *An al Colaborării*, noi, membrii numeroasei Familii Vinčențiene, care avem aceeași carismă, aceeași inspirație, însă organizații diferite, suntem chemați să stăm împreună, să găsim timp pentru a ne cunoaște și să ne acceptăm diferențele care de fapt formează bogăția noastră. Apoi, într-un act de credință în

Domnul care ne reunește, să ne acordăm încredere reciprocă.

Indiferent de ramura din care facem parte, avem aceeași misiune: să-l urmărim pe Cristos mergând la săraci, să-i slujim și să le anunțăm Vestea cea Bună prin cuvânt și fapte.

Familia Vinčențiană este invitată să construiască o lume mai dreaptă și mai echitabilă. În calitate de vinčențieni, suntem invitați să lucrăm pentru o dreptate socială mai bună. Atunci când vedem pe cineva care cere mâncare pe stradă, trebuie să înțelegem aceasta ca fiind rezultatul nedreptății și deci trebuie să acționăm în consecință. Dreptatea socială constă în a avea o bucată de pâine, a fi liber, a avea o locuință demnă, un loc de muncă, a avea acces la educație, a putea fi tu însuși. Trebuie să ne spunem « Vreau să fac ceva ». Trebuie să ne angajăm, în mod continuu, în lupta împotriva nedreptăților și a sărăciei.

Familia Vinčențiană posedă o carismă extraordinară ce este deschisă tuturor. Am moștenit această carismă de la înaintașii noștri și avem datoria să o punem în practică și să o lăsăm moștenire urmașilor noștri. Să nu ne fie teamă să arătăm bogăția acestei carisme și să o împărtășim cu cei din jurul nostru.

„Să-l iubim pe Dumnezeu cu puterea brațelor și sudoarea frunții”, repeta sfântul Vinčențiu.

Ana Doboș

Surorile de caritate ale Sfințelor Bartolomea Capitanio și Vincenza Gerosa (Maria Bambina)

Sfântă Bartolomea Capitanio (1807-1833) s-a născut și a trăit la Lovere, în dieceza de Brescia (Italia). Încă de tânără și-a propus să devină *sfântă, mare sfântă, repede sfântă*. Atrasă de caritatea pe care *Isus a exercitat-o în cursul vieții sale* s-a simțit chemată să urmeze exemplul său, dăruindu-se toată pentru binele aproapelui. La 25 de ani a înființat un institut, astfel încât și alte tinere să poată continua aceeași misiune. În proiectul său a scris ca *institutul care se va fonda în Lovere să fie în întregime bazat pe caritate*. Bartolomea Capitanio a fondat Institutul Surorilor de caritate în 21 noiembrie 1832 în colaborare cu Caterina (sora Vincenza) Gerosa (1782-1847) și cu ajutorul spiritual al părintelui Angelo Bosio (1796-1863). Institutul, înființat ca răspuns la nevoile unui moment istoric care anunța profunde schimbări sociale, economice și culturale, își trăiește propria carismă ca o manifestare a dragostei Mântuitorului Isus: se face cunoscut deschizându-se cu milă durerilor omenești. Dată fiind misiunea sa apostolică, Institutul își îndreaptă în mod special atenția asupra tinerilor indiferent de condiția lor socială, mai ales asupra săracilor, abandonatilor și dezorientaților, asupra bolnavilor, bătrânilor, marginalizaților și a celor care nu cunosc încă Evanghelia. La Milano, Institutul a fost numit *Suore di Maria Bambina* ca o consecință a miracolelor înfăptuite de un simulacru (statuetă) care a răspândit devoțiunea pentru misterul nașterii Mariei.

Pe 18 mai 1950, Bartolomea și Vincenza au fost proclamate sfinte împreună, sfinte pentru caritate.

Astăzi, carisma de Caritate, care încolțise în inima Bartolomeei și crescuse cu Vincenza, a devenit un copac mare și este prezentă în diferite părți ale lumii. Împreună cu surorile, numeroși **laici** împărtășesc carisma Sfințelor și fac parte din **Fraternitatea spirituală a Sfințelor Capitanio și Gerosa**.

Sr. Antonia Busato

Conferința Sfântul Vinčențiu de Paul

Societatea „Sfântul Vinčențiu de Paul” reprezintă o comunitate fraternă de laici animați de aceeași slujire a săracilor prin contact de la om la om, prin darul personal al inimii și al prieteniei.

La originile Societății „Sfântul Vinčențiu de Paul” se află un grup de șase studenți de la Sorbona (Paris). Nici unul dintre ei nu și-a revendicat titlul de fondator. Toți au fost convinși că a fost lucrarea Providenței. Unii istorici îl recunosc pe Frederic Ozanam ca principal fondator. El era convins că orice creștin trebuie să-și trăiască vocația în mijlocul lumii și să aibă un comportament de mijlocitor, împăcând știința și credința, interpunându-se între persoanele care nu au nimic și acelea care au prea mult. Înființează Conferința de Caritate, care va deveni Societatea „Sfântul Vinčențiu de Paul”, după întâlnirea cu sora Rosalie Rendu și aprofundarea carismei vinčenține.

Fondatorii au insistat ca Societatea „Sfântul Vinčențiu de Paul” să fie catolică și laică, în colaborare și fidelitate cu ierarhia Bisericii. Specificul spiritualității vinčențiene este urmarea lui Cristos după modelul arătat de sfântul Vinčențiu de Paul: „Să cinstim dragostea pe care Dumnezeu o are față de săraci, ajutându-i trupește și sufletește”. Vinčențienii au ca regulă de activitate iubirea și practicarea carității, pentru a ajunge la sfințenie, trăind spiritualitatea vinčențiană, aprofundând vocația de laic creștin în armonie cu doctrina Bisericii. Caritatea, umilința, simplitatea, blândețea, mortificația, zelul sunt virtuți pentru mântuirea sufletelor care ne ajută să avem o activitate rodnică, ocrotită de Dumnezeu, în slujirea săracilor.

Pentru un membru al Conferinței SVP este esențial să-și cunoască vocația și misiunea și să se străduiască să o aprofundeze fără încetare.

Astăzi suntem prezenți în 148 de țări, cu peste 780.000 de membri răspândiți în peste 70.000 de conferințe, peste un milion de voluntari având grijă de peste 30 de milioane de săraci.

Daniel Lungu

Activitatea Conferințelor din Dieceza de Iași

„Coborârea Duhului Sfânt” – Adjudeni

A fost fondată în anul 2005 de către sr. Benedetti Rosetta, originară din Italia, care activa în misiunea Congregației *Surorile Providenței* din Adjudeni. Activitatea principală este ajutorul la efectuarea temelor oferit la 20 de copii, dintre care o parte primesc zilnic o masă caldă. De asemenea, membrii Conferinței oferă zilnic la domiciliu unui număr de 10 bătrâni bolnavi o masă caldă. Asociația mai oferă nevoiașilor din comunitate alimente, cu ocazia marilor sărbători sau ajutor în diverse situații de urgență. Așadar, vinčențienii sunt aproape de bătrâni, copii și familiile care suferă.

Președinte: Angela Dumea

Asistent spiritual: pr. Toma Encuță

„Coborârea Duhului Sfânt” – Bălțați

A fost fondată în anul în anul 1998 la propunerea părintelui Alois Hîrja, în 2003 s-a înregistrat juridic și economic. Activitatea are ca scop ajutorarea persoanelor nevoiașe. Ajutorul pe care vinčențienii îl oferă constă în: achiziționarea de medicamente, lemne de foc, transport la spital, alimente. Pentru persoanele aflate în dificultate oferim, cu ajutorul părintelui spiritual, consiliere. Seniorii din comunitate sunt o prioritate pentru membrii Conferinței noastre.

Președinte: Anton Dîscă

Asistent spiritual: pr. Cântăciu Toni-Mihăiță

„Sfântul Anton de Padova” – Iași

Înființată în anul 1998 la inițiativa pr. Iosif Comorașu, Conferința își desfășoară activitatea prin vizitele la bătrâni și bolnavi, oferind cadouri cu alimente în special cu ocazia Crăciunului, a Zilei Internaționale a Femeii, de Paște și de Ziua Bolnavului și ori de câte ori sunt solicitați. Pentru copiii din familiile sărace, Conferința noastră și-a propus să îi ajute în cadrul unui program de tip „after school”, unde micuții servesc prânzul cald și își pregătesc temele în fiecare zi. În sezonul de vară sunt organizate campusuri pentru copii și tineri, la care Conferința noastră sprijină financiar și prin voluntari

diversele activități.

Președinte: Marilena Bartic

Asistent spiritual: pr. Alois Farțadi

„Sfânta Tereza a Pruncului Isus” – Iași

Înființată în anul 1998 cu sprijinul pr. Pavel Chelaru, Conferința își desfășoară activitățile prin vizita la domiciliu a persoanelor care au nevoie de sprijinul nostru. Printr-o relație de prietenie cu persoanele aflate în nevoi, acestea sunt ajutate material după posibilitățile Asociației. La marile sărbători, împreună cu credincioșii din comunitate, sunt vizitați bolnavii psihic internați în Spitalul de Psihiatrie din Grajduri. Membrii vinčențieni se implică de asemenea în activitățile parohiei, cum ar fi: oferirea de alimente lunar persoanelor bolnave nedeplasabile, oferirea de cadouri copiilor de Crăciun, rechizite la începutul anului școlar, campusurile cu copiii, organizarea praznicului copiilor de ziua credincioșilor răposați etc.

Președinte: Ana Doboș

Asistent spiritual: pr. Petru Sescu

„Sfântul Iosif” – Onești

„Sfântul Iosif” din Onești a fost înființată la data de 15 iunie 1997 sub directa îndrumare a părintelui paroh Iosif Păuleț și a obținut personalitate juridică în 30 mai 2000. Activitatea desfășurată se orientează spre semenii care au nevoie de ajutor: organizarea în fiecare an a Zilei Bolnavului (eveniment care oferă bolnavilor o zi specială, atât material cât și spiritual), în timpul sărbătorilor oferirea de pachete cu alimente familiilor nevoiașe, ajutorarea persoanelor pe timp de iarnă cu lemne și medicamente, cât și cu sume de bani pentru achitarea unor facturi de întreținere. Deoarece prezentul este permanent o provocare, existând multe probleme sociale în comunitățile unde activează membrii Conferinței, să ne rugăm pentru toți membrii vinčențieni.

Președinte: Angelica Minicuta

Asistent spiritual: pr. Toma Rediu

„Sfânta Tereza a Pruncului Isus” – Roman

La inițiativa pr. Pavel Chelaru, în anul 2012 se înființează Conferința de la Roman. În cadrul activităților desfășurate, membrii asociației vizitează bătrânii, bolnavii și nevoiașii comunității. Se fac vizite cu membrii comunității la Centrul de îngrijire și asistență socială de la Bozieni, unde cu diverse ocazii se oferă cadouri și o masă caldă. De asemenea, membrii asociației oferă sprijin financiar și ajutor celor care se află fie în dificultăți materiale, fie în imposibilitatea de a face diverse activități necesare traiului zilnic. Vincentienii din Conferință sunt aproape de bolnavii nedeplasabili prin vizite lunare împreună cu părintele.

Președinte: Paul Demișcă

Asistent spiritual: pr. Pavel Chelaru

Sfântul Anton de Padova – Târgu Frumos

Asociația „Conferința Sf. Anton de Padova“ Tg.Frumos, a fost propusă spre înființare de Pr. Paroh Iulian Fărăoanu, la data de 07.12.2004 și ne-am înregistrat la data de 02.11.2005. Activitatea Conferinței se axează pe ajutorarea celor mai săraci dintre săracii comunității, indiferent de etnia aparținătoare; susținerea cazurilor medicale urgente; procurarea de dispozitive medicale pentru persoanele cu dizabilități. Primul proiect al Conferinței, finanțat de SVP Anglia și Tara Galilor, a fost „Computer și internet – instrument de educație creștină“

Președinte: Adrian Petruț

Asistent spiritual: pr. Mihail Gabriel Farcaș

Sfântul Ieremia Valahul – Tomești, Iași

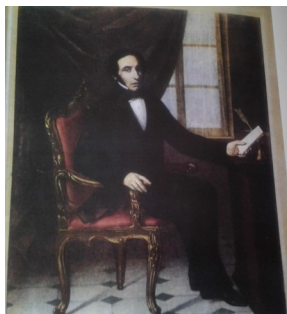
În anul 2005, se înființează asociația de la Tomești la îndrumarea pr. Pavel Chelaru. Membri acestei asociații, deși într-un număr mic, își dedică cu drag timpul vizitând bolnavii de la Spitalul de boli mintale de la Bârnova și ajutând pe nevoiașii comunității lor ori de câte ori li se solicită ajutorul.

Președinte: Petru Rediu

Asistent spiritual: pr. Ioan Lungu

Marilena Bartic, Andrian Petruț

Surorile de caritate ale sfântului Vinčențiu de Paul

Nume și identitate: denumirea de *Surorile de Caritate ale Sfântului Vicențiu de Paul* este dată de slujitorul lui Dumnezeu, Francesco Paolo Gravina, fondatorul acestei familii religioase.

Spiritualitatea Congregației: a iradia iubirea lui Cristos care lucrează în noi, realizând înăuntru și în afara casei religioase imnul carității printr-o slujire simplă și concretă față de săracii din punct de vedere material și spiritual, avându-l

numai pe Dumnezeu, trăind o viață de iubire oblativă și desfășurând o slujire generoasă și concretă.

Istoric: *Surorile de caritate ale Sfântului Vicențiu de Paul* iau ființă la Palermo din marea inimă a Slujitorului lui Dumnezeu Francesco Paolo Gravina, prinț al Palagonei din Sicilia (Italia).

S-a născut la 5 februarie 1800, creștin laic convins, îmbracă scapularul de terțiar franciscan și în anul 1831 începe să administreze bunurile sale imense ca și cum ar fi aparținut săracilor lui Cristos, pe care el îi numea *lumina ochilor săi*.

Un grup de femei care aparțineau înaltei societăți, umile și generoase, fascinate de caritatea prințului i se alătură curând în angajamentul iubirii creștine. Ele se dăruiesc pentru binele săracilor pe care prințul îi asista îngrijindu-le rănilor fizice și morale printr-un sacrificiu constant, plin de iubire și de dăruire totală.

Francesco Paolo Gravina intuiește comoara care se revelează în aceste femei și hotărăște să le doneze oficial săracilor săi pe aceste prețioase surori, în hainele de mirese ale Domnului. Cere autorităților competente autorizația ca două dintre Fiicele Carității din Palermo să meargă în propriul Institut pe care îl administra, pentru a învăța tinerele femei, considerate de el călugărițe, stilul care caracterizează viața de soră

Obține decretul în data de 9 noiembrie 1837, care se poate considera data nașterii Congregației. În sfârșit, în 1847 apar și regulile scrise de Francesco Paolo Gravina și semnate ca proprii de cardinalul Pignatelli, arhiepiscop de Palermo.

Sr. Tereza Arculeo

Surorile sărace „Don Morinello,,

Părintele Vincenzo Morinello (Licata Italia 1870-1939) a fost un predicator plin de fervoare al Cuvîntului lui Dumnezeu, maestru genial și un catehist neobosit, apostol al carității și animator al operelor Vinčențiene, fondează congregația ce astăzi îi poartă numele ”Surorile Săracilor Don

Morinello” în 1924. În prezent surorile Don Morinello își desfășoară activitatea în Italia, Columbia și România; prin stilul lor de viață acolo unde se găsesc încearcă să trăiască carisma fondatorului. Din anul 2002 Congregația are și ramura laicală „Amicii Don Morinello” (ADM) ai cărei membri încearcă să sprijine surorile în activitățile de caritate pe care le desfășoară venind în sprijinul celor mai săraci așa cum o dorea fondatorul institutului.

Cu implicarea totală în fiecare activitate, în diversele locuri și necesități, deschise la noile tipuri de sărăcie și exigențe sociale, surorile se dedică, în spiritul fondatorului, în a ajuta material, moral și spiritual copiii, tinerii și vârstnicii, vizitând bolnavii la domiciliu acordând asistență și îngrijire vârstnicilor, sprijin familiilor în dificultate, împărțășirea de resurse și energii cu emigranții. Caritate milostivă, (accoglienza) primire iubitoare, asistență și îngrijire, împărțășire reciprocă, fraternitate.

În România suntem prezente la Craiova și Huși unde desfășurăm activități pentru persoanele aflate în dificultate, oferim educație îngrijire și asistență copiilor și lucrăm la centrul pentru persoane vârstnice ”Mîini Întinse” oferind un prînz cald, asistență și îngrijire. Activitatea misionară nu se limitează la aceste servicii, ea fiind deschisă tuturor acelor care cer un sprijin atât material cât și spiritual.

Sr. Maria Farcaș

Colaborarea, element esențial în activitatea noastră

Misiunea începută de sfântul Vinčențiu nu a fost doar o acțiune cu caracter personal, ci a fost o imensă operă comunitară și muncă de echipă; a reunit bogați și săraci, membri ai clerului și laici, femei și bărbați, a mobilizat și a format oamenii de bunăvoință și a implicat autoritățile publice. A înțeles că cheia succesului în slujirea săracilor este colaborarea. Pentru noi, cei de azi, experiența sfântului Vinčențiu reprezintă o invitație la colaborare între diferitele grupuri ale aceleași familii vinčențiene.

Care este istoricul colaborării vinčențiene în Dieceza de Iași?

Începând cu anul 2007, sora Magdalena Hârbu, Fiică a Carității, se implică activ în formarea vinčențiană participând la mai multe sesiuni de formare organizate în zona Iașului.

Anul 2010 reprezintă o nouă etapă a colaborării în cadrul Familiei Vinčențiene. Este anul în care s-au sărbătorit 350 de ani de la moartea sfântului Vinčențiu de Paul și a sfintei Luiza de Marillac. Cu ocazia acestui eveniment sunt invitați, alături de Fiicele Carității, și preoții din Congregația Misiunii (Lazariști). Familia Vinčențiană din România prinde astfel o nouă formă. Cu această ocazie, fratele lazarist Farcaș Celestin, misionar în Franța, împreună cu părintele Cristinel Andrei și părintele Ioan Rus (preoți lazariști, misionari în Franța) propun vinčențienilor din România un proiect de formare vinčențiană pe trei ani în colaborare cu Fiicele Carității.

Noi, vinčențienii din Dieceza de Iași, colaborăm în continuare foarte bine cu sora Magdalena Hârbu care activează la Compania Fiicelor Carității din Oradea și cu fratele lazarist Celestin Farcaș, Congregația Misiunii, care activează în cadrul Provinciei Lazariste de la Paris. Această colaborare a dus la creșterea noastră în cunoașterea spiritualității vinčențiene și ne-a ajutat să înțelegem mai bine misiunea noastră de a-l sluji pe Cristos prin săraci. La această colaborare s-a alăturat și părintele Barta Szabolcs, din Congregația Misiunii, care activează în cadrul Provinciei Lazariste din Ungaria.

Familia Vinčențiană colaborează foarte bine și cu alte Congregații, dintre care amintim de Surorile de caritate ale Sfântului apostol Paul.

Ana Dobos

Fratele Celestin Farcaș

Nevoile săracilor și prioritatea acordată lor îl inspiră pe sfânt să dea naștere Congregației Misionare. „Vocația noastră este o continuare a vocației lui Isus;... a-L face cunoscut pe Dumnezeu săracilor, a le vesti pe Isus Cristos, a le spune că Împărăția cerurilor este aproape și că este pentru cei săraci.” (Cost XII.80).

În acest an al milostivirii să ne apropiem de săraci cu multă iubire.

Relațiile de prietenie cu săracii vor duce la descoperirea unor colaboratori fideli la misiunea noastră.

Să privim săracul cu Privirea lui Isus și vom trăi carisma vinčențiană.

Sora Magdalena Hârbu

Privind în urmă revăd primele momente în care laicii vinčențieni din România încercau să se apropie timid de Fiicele Carității, iar surorile se întrebau cine sunt și ce vor să facă cu „carisma noastră”. Încet-încet am descoperit că spiritualitatea și carisma vinčențiană au fost dăruite și altor grupuri, că facem parte din aceeași familie, împărtășim același ideal creștin și ne străduim să-l slujim pe Dumnezeu ajutându-i pe cei aflați în nevoi, după modelul arătat de sfântul Vinčențiu de Paul.

„Când un sărac strigă, Domnul îl aude” ne spune psalmistul. Domnul aude strigătele miilor de săraci și le arată milostivirea sa trimițându-le mângâiere și ajutor și prin intermediul membrilor familiei vinčențiene, atât laici cât și persoane consacrate. Este datoria noastră să fim împreună semne vizibile ale grijii și milostivirii lui Dumnezeu față de poporul său.

Părintele Barta Szabolcs

Când Sfântul. Vinčențiu a dat un răspuns la nevoile materiale și spirituale din epoca lui, a făcut-o în colaborare cu alții, formând comunități, în care persoane cu aceeași spiritualitate se dedicau slujirii lui Cristos în persoana săracilor.

Omul este o ființă comunitară și nici unul dintre noi nu poate să existe singur în această viață.

Sf. Vinčențiu, o persoană cu o mare sensibilitate, ne-a lăsat o moștenire prețioasă, pe care noi trebuie să o ducem mai departe. Acum, în această epocă Familia Vinčențiană primește aceeași chemare de la Dumnezeu...

Oare cum vom răspunde noi la această chemare?

Surorile de caritate ale sfântului apostol Paul

Congregația ”Surorilor de Caritate ale Sfântului Apostol Paul”

a fost înființată în Anglia, la 26 iunie 1847, de către o soră de origine franceză pe nume Genevieve Dupuis. Suflet de o rară noblete și sensibilitate, a dat dovadă de-a lungul întregii sale vieți de tărie de caracter, credință nezduncinată, dăruire, simplitate, fidelitate față de binele celor pe care i-a slujit alături de surorile sale și de un adevărat spirit de caritate.

La început, activitatea surorilor a constat în educarea copiilor săraci și în îngrijirea bolnavilor și a celor nevoiași din parohia Banbury, supranumită și leagănul congregației. În cei aproape 170 de ani de apostolat, surorile au activat și activează în: Anglia, Irlanda, Scoția, Țara Galilor, Africa de Sud și România.

În cei 25 de ani de activitate pe pământ românesc, Surorile Sf. Apostol Paul, în colaborare cu echipe de laici inimoși și cu preoții din parohiile în care locuiesc, s-au îngrijit și se îngrijesc cu bucurie, simplitate și entuziasm de educația copiilor înscriși în grădinițele și școlile pe care acestea le-au înființat, oferindu-le o poartă deschisă spre viitor și încrederea că pot ajunge cât de departe își doresc ei în viață. Printre alte activități desfășurate de surori în România, în dieceza de Iași și în arhidieceza de București, se mai numără: vizite la orfeline, sprijin oferit copiilor străzii, servicii medicale și de psihologie și psihoterapie de specialitate, cateheză, predarea limbii engleze, sprijin material și spiritual oferit celor aflați în tot felul de dificultăți, printre care: copii proveniți din medii defavorizate, familii care se află în dificultăți financiare, bătrâni singuri și neajutorați.

Printr-o viață susținută de puterea rugăciunii, de harul lui Dumnezeu, de binecuvântarea Sfintei Fecioare Maria, sub ocrotirea căreia se află întreaga congregație, de încredințare, bunătate și sprijin moral și spiritual reciproc, surorile continuă să-și slujească semenii cu dăruire, bucurie și simplitate în nenumărate parohii din multe colțuri ale lumii.

Sr. Cecilia Bordea

Stimați responsabili ai Familiei Vinčențiene (fragment din scrisoarea din 30 ianuarie 2015)

În fiecare an Familia Vinčențiană este invitată să se concentreze pe o temă anume, ce ne permite să aprofundăm înțelegerea sensului de împărtășire a carismei vinčențiene. De aceea dorim să numim anul 2015 ”Anul Colaborării Vinčențiene”.

Tema acestui an va fi: ”Împreună în Cristos, noi, Vinčențienii, să facem diferența”

Rugăm Familia Vinčențiană ca la nivel local, regional și internațional în acest an să găsească posibilitatea să celebreze, să se întâlnească și să învețe, și să slujească împreună. Eforturile noastre vor fi coordonate de Comisia de Colaborare din cadrul Familiei Vinčențiene (CCFV).

Anul Colaborării va începe în ziua de Rusalii, 24 mai 2015 și se va încheia în ziua aceleiași sărbători anul viitor, adică pe 15 mai 2016.

Știm bine cât de înrădăcinată este colaborarea în carisma noastră ca Familie Vinčențiană, mai ales din exemplul de viață al Fondatorilor. Știm, de asemenea, că nu putem să-i slujim mai bine pe cei care trăiesc în sărăcie decât dacă colaborăm cu ei și între noi în acest minister.

Vă propunem trei obiective pentru a orienta evenimentele din acest an.

1. Celebrare – În curând va fi publicată o scrisoare a Familiei Vinčențiene ce va conține sugestii pentru celebrări, pentru cele două sărbători a Rusaliilor și cu referire la Familia Vinčențiană. Nu vor avea loc întâlniri internaționale; celebrările se vor face la nivel local și regional....

2. Întâlnire și învățare – Dorim să adunăm și să publicăm pe Facebook și Famvin.org experiențele de colaborare în slujirea săracilor. Comisia de Colaborare va invita și grupuri speciale să-și publice lucrările. ..

3. Slujirea – Membrii Familiei Vinčențiene sunt invitați să împărtășească propriile experiențe de colaborare în slujirea săracilor. .

P. Gregory Gay, C.M superior general

Rugăciunea familiei vincentiene

Doamne Isuse,
tu care ai binevoit să te faci sărac,
dăruiește-ne ochii și inima
pentru cei săraci;
și fă ca în aceștia,
să te recunoaștem pe Tine;
în setea lor, în foamea lor,
în singuratatea lor
și în necazurile lor.

Trezește în Familia Vincentiană
unitatea, simplitatea, și
focul dragostei care l-a învăluit
pe Sfântul Vincentiu de Paul.

Dăruiește-ne puterea,
pentru ca, fideli acestor virtuți,
să te putem contempla și sluji
în persoana săracului,
pentru ca într-o zi să fim prin ei,
uniți cu tine în Împărăția ta.

Amin.

Realizat de:

Ana Doboș - Conferința SVP „Sf. Tereza a
Pruncului Isus”, Iași

Sr. Tereza Ghiurcă - Congregația „Maria Bambina”, Iași